

(нишанъ), но въ расстояние на 20 години насамъ, взеха да се задоволяватъ само съ голѣмата мѣна и рѣдко правятъ и двѣтѣ.

Колкото се отнася специално до селата, то обичайтъ у тѣхъ въ това отношение е слѣдующийтъ :

Въ кое да е Старо-Загорско село обичайтъ е, че като наближи врѣмето на единъ момъкъ да се жени, най-напрѣдъ достави си нѣкои необходими нѣща, като похти, сребренъ коланъ, ошитъ отъ мешинъ, нанизанъ съ малки сребърни съчленчета, исписани и изработени съ разни цвѣта и шарилки по тѣхъ, пръстенъ съ високо отгорѣ и голѣмо търкало писано или врѣзано като челѣчета въ знакъ на двѣ любовни сърдца, гривни на ржката, тепелици, пелешка, кодрячъ и други дребни. Тѣзи момъка ще ги купи най-малко за 600—800 гроша. Тогава момковитѣ повикватъ скришната нѣколко отъ тѣхнитѣ роднини, дадѣтъ имъ зимно цвѣтье, наречено „терфилъ“, което бива червено, алено, жълто; ошиятъ една китка искусно съ тия трѣви и терфилчета наредъ, а наоколоврѣстъ зашиятъ нѣколко прмиличета жълтици, именно у нѣкои 10 и 5—6 рубета, а у нѣкои до 20 и то рубета, заобиколени тукъ тамъ и съ босилекъ. Тая китка съ ошититѣ жълтици викатъ *нишанъ*, а у нѣкои *мѣна*; китката загхватъ въ нѣкоя купешка или селска тъкана, изработена съ цвѣта и други украшения кърпа.

Въ селата годежитѣ ставатъ повечето отъ нарочно испратени хора, наречени *сватове* и то безъ попове. Сватоветѣ се натоварватъ отъ момкова страна съ една тава печена мисирка (фитка), кокошка или друга манджа съ пѣлъ самунъ хлѣбъ или пита, съ жълта бѣклика, пѣлна съ червено или бѣло вино, каквото има по-добро, и отиватъ нѣкога съ момъка нѣкога безъ него, въ къщата на момата, поздравляватъ домашнитѣ и сложатъ си софрата при тѣхната. Ако сж ги сварили на хлѣба, принесятъ и тѣхната; тогава захващатъ да ядѣтъ и да се служатъ съ бѣклицитѣ си съ вино, догдѣто си исприкажатъ. Домашнитѣ на момата като разумѣятъ отъ думитѣ имъ йоще по-добру защо сж дошли, взематъ да ги питатъ: „Защо не ни кажете за какво идите?“ И тѣ най-сетнѣ откриятъ работата си, прашанъето си, „че сж били сватове на еди-кой-си момъкъ за тѣхната дъщеря, та ако обичатъ да я дадѣтъ, дошли сж тая вечеръ да я главятъ.“ Тѣ, ако склонятъ да я дадѣтъ, размѣнятъ дума, оставятъ кър-